

gelse, er det, vi i vore Dage kalde Skandale. Dersom det Ord var blevet brugt før, vilde vi have læst, at Jesus af Nazareth — det vilde vi have læst hos Apostelen Paulus — gjorde Skandale; men at saa kom Borgmesteren efter ham, og han blev pidfket, og saa blev Sagen bragt i Orden igjen. Nu er der blevet brugt et andet Ord, men det er bedst at faae dette Ord „Forargelse“ oversat ved „Skandale“, thi det er det rette Udtryk nuomstunder. Der er altsaa et Ord, som siger, „at det er nødvendigt, at Skandalen skal komme“, og det Ord staar saft, men der lægges til: Ve den, ved hvem den kommer. Hvorfra kommer nu Skandalen her? Den kommer fra Fædrenes Synder. Det er den uhyre Misbrug af Ordet, som er foregaaet. Den kommer af, at man tidligere her i Rigsdagen vittelig har ladet Folk komme ind, som havde forfattet Skrifter, i hvilke de havde fornegtet det nye og det gamle Testaments Gud, uden at Nogen fandt, at der var den mindste Skandale derved, det gif prægtig.

Formanden (Krabbe): Tillad mig at indskyde den Bemærkning, at, medens det fremgaa af den Forbindelse, hvori det ærede Medlems Ord kom, at der ikke er nogen blasfemist Pensigt i de Uttringer, han bruger, bero hans Betragtninger her paa et Ordspil, hvorved han bruger det Ord, han jævnlig har anvendt, i en Betydning, der ikke er almindelig, men tillige ved Siden deraf i den almindelige Betydning. Jeg skulde anmode det ærede Medlem om ikke at bruge saadanne Betegnelser, som ved deres Tvetydighed kunde fremkalde netop en lignende Virkning, som det ærede Medlem har omtalt.

Tung: Der er i den hellige Skrift mange Ord, der ere tvetydige. Jarisæerne sagde til Kristus og Apostlene: Du taler Ord, som ere tvetydige. Jeg har kun talt om den hellige Skrifts Ord, men saaledes skal altsaa den hellige Skrifts Ord vises bort herfra. De ere fulde af Tvetydigheder, for ikke at gaa til Profeten Esaias og Andre, han kan ganske anderledes ringe sammen. Hvorledes har han ikke forarget i sin Tid? Jeg siger, at Forargelsen er kommen fra Fædrenes Synder. Hvor Folk synde mod Eden, saa er det disse Synder, der hjemføres paa Børnene, og vi maa da se at faae disse bedre vakkede, for at ikke ogsaa deres Synder skulle komme over deres Børn. Men det lader jo ogsaa til, at der fra de forskjellige Sider og Grupper er meget god Stemning for at komme bort fra de mange Orde og den Forargelse, de give baade blandt Store og Smaa. Naar jeg iøvrigt sagde, at den høitæredede Justitsminister med Hensyn til Eden var uenig med Danmarks genialeste Theolog, vil jeg navnlig gjøre den meget ærede Minister opmærksom paa, at han ogsaa er aldeles uenig med Jesus af Nazareth, komplet uenig. Han behagede at sige

— jeg tror, at jeg har Lov til at nævne det; undertiden talte denne Mand meget tvetydig, men det kommer blot an paa de Dren, man hører med; derefter dømmes man — jeg siger, Jesus udtalte: I skulle ikke sværge ved Eders Hoved. Men altsaa kan der være en Ed, hvor der sværges ved Noget, som ikke er Gud. Den høitæredede Minister finder, at det ingen Ed er, thi der er intet Guddommeligt d i, medmindre da de Herrer ville sige, at de Hoveder, der sidde paa enhver af os, ere guddommelige. Men det er Noget, som jeg vilde kalde for en Tvetydighed. Dernæst siger Jesus, og han nævner det taange Sange: Du maa ikke sværge ved Guldet, og det er dog heller ikke nogen Guddom. Han kom ogsaa med mange flere Ting, og siger altsaa i det Hele, at der meget godt kan være en Ed, uagtet der ikke er nogen Guddom indsluttet i den. Det tror jeg ogsaa, og det er jo Noget, som baade Jurister og Theologer, og det meget store Jurister og Theologer, sige; men det gaar jo i denne Sag, som det gaar i saa mange andre Sager, hvor man kæmper mod hinanden. Tage vi den ene Tid, saa sige de saa, tage vi den anden, saa sige de saa, og tage vi Tøbedommen, saa siger den saaledes. Derfor er det bedst at gaa til Originalen, at gaa til Idealet, hvis man kan taale at høre det, og det har man jo iøvrigt meget godt kunnet taale at høre; det var jo kun det Ord Forargelse, som jeg oversatte ved Skandale, som ikke gif an. Iøvrigt har det jo været saaledes hidtil her i Landet, og Ingen har forstaaet det anderledes, indtil dette meget omtalte nye Valg kom, og den Paagældende skulde eftersees. Men jeg siger, at dersom han skulde eftersees, hvorfor skulde saa ikke de andre nye Kultusministre eller nye Rigsdagsmænd eftersees (Munterhed), ja, og jeg siger, hvorfor skulde den nye Kultusminister ikke eftersees, hvorvidt han var troende, da han skal staa i Spidsen for Folkekirken? Jeg mener, at det var mere nødvendigt, at han blev efterset end de Andre, fordi han staar i Spidsen for Folkekirken. Nei, skulle vi til det, lad os saa tage det fra Bunden af og ikke gaa hen over Dverflaben, affi Myggen og svælg Kamelen. Hidtil har det været saaledes, at enten en Mand var troende eller vantro, kunde han meget godt være Rigsdagsmand. Jeg har hørt udtale, endogsaa fra højre Side, at der var ingen Ting ivoien for, at en Mormon kunde være Kultusminister; det var der aldeles ingen Ting ivoien for, og han kunde saa sværge ved sin Gud og hans hellige Ord. Har har jo sin Mormonbog og siger, at den er meget hellig (Stemmer: Josef Smidt!). Ja, Josef Smidt, han og alle de Andre, og derfor forstaaer jeg ikke, at man nu kan komme frem og sige, at dersom en Mand ikke har en Tro eller en Trosbekjendelse, der er anerkjendt her i Landet, eller et Parti, eller Trosbrevbre, saa at han kan faae Navn af et Parti, kan han ikke blive Rigsdagsmand. Jeg har end-